

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Γαλιζής δεν ήθελε περισσότερες πληροφορίες για να το βρή. Πελατώντας γρήγορα—γρήγορα, με το καπέλο χοντρό ως τ' αυτιά και το γιακά του άρπαγμένο πανοφειό σπασμένο, ξφτασε στην πλατεια κι' αντίκρισε μπρός του το σπίτι που ζητούσε. Αυτό ήταν, δεν έπρεπε αμφιβολία. Χωρίς να διστάση πλησίασε στην πόρτα και χτύπησε το χοντρό σιδερένιο της πόρτας.

Τη στιγμή αυτή ένας άνθρωπος που φαινότανε μεθυσμένος, πέρισε πλάι του και τον κούταξε καλά—καλά. Ο Άνδρέας έτοιμασίτηνε. Μά τι τον έγνωσε; πιά; Άρχει νάβρισκε τον Άνεμά σπιτι του. Κι' αν τοβρούσαν, ως τον ένοχλούσαν πιά. Ήταν βέβαιος πως το σπίτι αυτό θα γινόταν το φρονιά του. Ήταν ασφαλισμένος σαν στο σπίτι του.

Σε λίγο μιά ύπρητρια κατέβηκε και του άνοιξε.
—Ο κ. Άνεμάς είν' έλάνο; ρώτησε ο Άνδρέας.
—Μάλιστα, απάντησε ή ύπρητρια, κυττάζοντάς τον παραξένο.
—Μπορώ να τόν δω;
—Μά... πούδ ειστε;
—Έρχομαι από την Άθήνα, απάντησε αδιότακτα ο Άνδρέας. Πέστε στόν κ. Άνεμά πως είν' ανάγκη να τού μιλήσω.
Η ύπρητρια ανέβηκε επάνω και σά λίγο κατέβηκε και τού ελε:

—Περάστε, κύριε...
Ο Γαλιζής αναστέναξε κι' άνακούρμα κι' ανέβηκε γρήγορα—γρήγορα τις σκάλες. Τον έβασαν σε μιά μεγάλη οάλα, αρχοντικά στολισμένη και σέ λίγο, η ίδια ύπρητρια, τούλε να περάση στο γραφείο τού κυρίου της.

Ο Άνδρέας τακτοποιήθηκε προσέχοντας και την αταλότητα, βαθιά συγκινημένος. Βρήκε τόν κ. Άνεμά να τόν περιμένει καθισμένος στο γραφείο του, ένα γραφείο άλλο, με βιβλιοθήκες γύρω στους τοίχους.

Ο Γαλιζής χαμήλωσε και στάθηκε λιγάκι αστασιένος. Τάξε χούσι ξεκινά, να συνήθη γρήγορα, όταν άκουσε τόν Άνεμά να τού λέη κι' εγγύενα και καλοσύνη να καθήση. Κάθισε σέ μιά πολυθρόνα, μίν ξερόντας πως ν' άρχιση. Κούταξε τόν κ. Άνεμά, χωρίς να μιλή και περιμένε. Τό ίδιο έκανε σέ σά Άνεμάς. Παρητηρούσε με κάποιον περιφρονη τόν νέο αυτόν τόν τόσο άτιμηλο και τόσο χλιού κι' έξαντλημένο. Ήταν ασφαλώς κάποιος άτιμος σποδιστής, που πήγαν να τού ζήτηση κανένα βοήθημα. Έτσι σφεττόταν ο Άνεμάς. Και την ίδια αυτή στιγμή, ο Άνδρέας σολογίζουταν: «Ασφαλώς θα πέτυχω. Νά ένας άνθρωπος κι' εγγύενα φρονιμονία και καλούς τρόπους. Θεέ μου, βοήθα με!»

Έβλεπε πρώτος τη σιωπή ο Άνεμάς:
—Λοιπόν, κύριε, ελετε στο Γαλιζή, τι με θέλετε;
—Ο Άνδρέας δυσκολιέντηνε για μια στιγμή και τέλος απάντησε:
—Κύριε Άνεμά, δεν είχα την τιμή να σας γνωρίζω. Μολαταύτα δεν δυσκολιέντηκα να τρέξω σέ σας και να ζητήσω την προστασία σας, φρονιμίας κυριολεκτικώς άπό τή νύχια τού χάφου...
«Γοελλός θάνα ασφαλώς, σκέφτηκε ο Άνεμάς. Κάποιος ματωρός. Μά δεν φαίνεται Ναζωίτης».

—Ειστε από τόν νησί, φίλε μου; ρώτησε τόν Άνδρέα.
—Όχι, κύριε Άνεμά. Είμαι Άθηναίος.
—Σπουδαστής;
—Όχι. Είμαι ζωγράφος. Όνομάζομαι Άνδρέας Γαλιζής.
—Γαλιζής; ρώτησε ο Άνεμάς. Για σταθήτε... Είχατε λάθει μέρος στην τελευταία έκθεση τού Ζαππείου;
—Άκριθός.
—Βέβαια, έτσι είνε... Διάβασα τ' όνομά σας στις έφημερίδες. Κι' έτσι είνε σχεδόν σαν να γνωρίζο-

μαστε, γιατί και σεις θα με ξέρετε άπό τις έφημερίδες.
—Μάλιστα, κύριε.
—Λοιπόν σας άκούω, κύριε Γαλιζή. Μιλήστε μου. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;
—Εύχαριστώ για την καλοσύνη σας, ελετε με καταπάνη συγκίνησι ο Άνδρέας. Ήμουν βέβαιος πως θάβρω κοντά σας έναν ισχυρό πρόστατη έναντιόν τών δολοφόνων που με καταδιώκουν!...
Ο Άνεμάς παραξενιέντηνε πάλι. Ελεγε να γάνη κι' έναν τρελλό λουπόν; Μά ο Άνδρέας για κάθε άλλο, παρή για τρελλό φαινότανε.
Τις σκέψεις αυτές τού Άνεμά, την άπορία τού ατή, τη διάβασε άμέσως ο Άνδρέας στό πρόσωπό του, στό βλέμμα του και τού ελε με φωνή συγκινημένη:
—Έχετε δικιο, κύριε Άνεμά, να παραξενεύεστε μαζί μου. Φαίνομαι τρελλός. Ψάφτετε να είχα τρελλοει. Εύτυχός άπέφυγα τη συμφορά ατή. Όταν σας διηγηθώ τί μου συμβαίνει, θα με καταλάβετε και θα με δικαιολογήσετε...

Ο Άνεμάς κυττάει με περιέργεια τόν Άνδρέα...

Τρόβηξε συγκινημένος την πολυθρόνα του κοντά στο γραφείο τού Άνεμά, άναγε ένα τσιγάρο και τού προσέφερε κι' άρχισε να τού διηγήται καταλεπτός, κι' έλεγε της τις λεπτομέρειες την τραγική ιστορία της άγάτης του.
Ο Άνεμάς τόν άκουγε με προσοχή, χωρίς να τόν διακόπη. Νούισε πως άκούει υπερατόρημα. Όταν μάλιστα ο Άνδρέας τού έξιτόρησε τά τελευταία γεγονότα τού νησιού, πετάχτηκε κρόθως και φώναξε κι' έξαφ:
—Δέν είνε δυνατόν... Δέν είνε δυνατόν να υπάρξη ένας τέτοιος πατέρας. Ένα τέτοιο κήνος!...

Ο Γαλιζής ζούνησε πάλι με τόν κεφάλι του.
—Και όμως, ελετε, δεν σας είπα καμιά έπρεβολή, δεν σας διηγήθηκα παρή την αλήθεια. Ξεση την αλήθεια.
—Ναι, ναι, σας πιστεύω, φίλε μου, σας πιστεύω. Υπάχθω απόμα, έγω άπομείνη στη φρεσινή κοινωνία μερικά τέτοια τέρατα, ποι' έγινοντα γονείς. Μά έγνωσα σας. Μου ζήτησατε τή συνδρομή μου. Θά την έχετε. Κατένας δεν θα τολμήση ούτε να σας έγρησι, όσο βροχαστε στό νησί. Θά σας συνοδέσω ο ίδιος μεαίωρο στό βασίλει. Για να τρέξετε κοντά στην κόρη που άγαπάτε. Αντιοίμα μάλιστα που σας ζούσαν τά δραματικά γεγονότα που σας συνέβησαν. Αν ή δεσποινίς Λαμπιήνη βρισκότανε άκόμα στό νησί, θα σας στεφάνωνα έγώ...
Ο Γαλιζής έδάρασε. Άρξατε τόν χέρι τού Άνεμά και τσάφειε κι' εγγύνομισήνη.

—Εύχαριστώ, ελετε. Σας είμαι βαθύτατα εγγύνομισος. Δεν θά λησισιένω ποτέ την καλοσύνη σας.
—Όχι δά, απάντησε ο Άνεμάς. Κάνω ό,τι θάκανε κάθε τίμος άνθρωπος. Ο κ. Λαμπιήνης είνε για μένα ένας κοινός δολοφόνος κι' έτσι θα τού φερθώ, αν τολμήση να σας ένοχλήση, έφ' όσον θα σας φιλοξενώ σπιτι μου. Έμπαρός, κύριε Γαλιζή... Σεχάστε ό,τι σας συνέβη ως τη στιγμή ατή. Άπό δω και πέρα θ' άρχίσουν σέ σας καλύτερες ήμέρες. Κι' επειδή θέσαστε έξανατλημένους, βιασρα από δια περάσατε, ελάτε να δεινισομει μαζί. Έντομεταξύ θα σας ετοιμάσουν τόν κρεβάτι σας...
Ο Γαλιζής δεν είφρισε λόγια να εύχαριστήση τόν Άνεμά. Τά μάτια του είχαν βροχώσει κατ' επανάληψη. Μά κι' ο Άνεμάς τού φέρονταν κι' έξεφρετική συμπάθεια, με πατρική σκεδόν στοργή. Τό θεορούσε πράγματι καθήκον του να προστατέψη έναν άναγνωρισμένο καλλιτέγη έναντιόν ενός πλουσιού τρωμαράτη, όπως ήταν ο Λαμπιήνης...

Σέ λίγο, άφου ο Άνεμάς σύστησε τόν Γαλιζή στην οικογένειά του, καθήσαν στό τραπέζι κι' έπειτα από μια ώρα άκόμα, ο Άνδρέας βρισκόταν στό κρεβάτι του, ήσυχος, γεμάτος έλπίδες κι' όνειρα. (Άκολοιθεί)

ΠΡΟΣΕΧΣ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
«Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»
«Η παθητική κι' δραματική ιστορία δύο κορσιών, δύο Άφιδών αδελφών, που άγάπησαν παράφρονα τόν ίδιο νέο.»